

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců Mgr. Martina Lachmanna a Mgr. Bc. Jana Ferneckého ve věci

žalobkyně: **KOMFORT - City, s.r.o.**, IČO: 29209412
se sídlem Křenová 478/72, 602 00 Brno
zastoupena advokátkou JUDr. Lenkou Štěpánkovou
sídlím Křenová 478/72, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo kultury**
sídlím Maltézské náměstí 1, 118 11 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 25. 3. 2020, č. j. MK 11442/2020 OLP,

takto:

- I. Rozhodnutí ministra kultury ze dne 25. 3. 2020, č. j. MK 11442/2020 OLP, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně JUDr. Lenky Štěpánkové, advokátky.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Na základě návrhu Akademie věd ČR ze dne 27. 9. 2013, č. j. KAV-2766/SAR/2013, na prohlášení archeologického nálezů rotundy na pozemcích parc. č. 640/17 a 679, k. ú.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

Štýřice, obec Brno za kulturní památku (ve shodě se stanoviskem Archeologického ústavu AV ČR a návrhu dalšího postupu ve věci zabezpečení nepředvídaného archeologického nálezu ze dne 13. 11. 2012, stanoviska Magistrátu města Brna, odboru památkové péče ze dne 28. 11. 2013, sp. zn. 7510/ OPP/MMB/0400204/2013/K/mk a vyjádření Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru kultury a památkové péče, ze dne 26. 11. 2013, č. j. JMK 125535/2013) vydalo Ministerstvo kultury dne 25. 2. 2014 rozhodnutí č. j. MK 10816/2014 OPP, kterým za kulturní památku prohlásil archeologický nález – pozůstatky románské rotundy na ul. Vídeňská v Brně (dále též jen „nález“) učiněný za trvání záchranného archeologického výzkumu při výstavbě stavby prováděné žalobcem v postavení stavebníka a investora, a to stavby polyfunkčního domu C1+C2 v rámci výstavby stavby „Obytný soubor – domy A+B+C, ul. Vídeňská, Brno“. Toto rozhodnutí bylo přezkoumáno a potvrzeno rozhodnutím ministra kultury ze dne 26. 9. 2014, č. j. MK 45660/2014 OLP, které nabylo právní moci dne 3. 10. 2014. Žalobkyně dne 20. 3. 2015 podala k Ministerstvu kultury žádost o příspěvek ve výši 1 661 000 Kč na základě § 176 odst. 6 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) na pokrytí zvýšených nákladů na zachování nepředvídaného archeologického nálezu.

2. Rozhodnutím ze dne 20. 5. 2015, č. j. MK 27733/2015 OPP, sp. zn. MK-S 4002/2015 OPP, Ministerstvo kultury žádost zamítlo s odůvodněním, že *„poskytnutí finančních prostředků na krytí náhrady nákladů na základě § 176 odst. 6 stavebního zákona není možné, neboť k nálezu došlo v průběhu záchranného archeologického výzkumu a tento nález za nepředvídaný ve smyslu § 176 stavebního zákona považovat nelze.“* Proti rozhodnutí podala žalobkyně rozklad, jež ministr kultury svým rozhodnutím ze dne 17. 12. 2015, č. j. MK 76093/2015 OLP, zamítl a rozhodnutí Ministerstva kultury potvrdil. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí správní žalobu, o níž bylo rozhodnuto rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2018, č. j. 9 A 35/2016-43, tak, že bylo rozhodnutí ze dne 17. 12. 2015, č. j. MK 76093/2015 OLP, zrušeno a věc vrácena Ministerstvu kultury k dalšímu řízení.
3. Rozhodnutím Ministerstva kultury ze dne 2. 5. 2019, č. j. MK 36394/2019 OPP, sp. zn. MK-S 4002/2015 OPP (dále jen „Prvostupňové rozhodnutí“), byla následně žádost žalobkyně zamítnuta. Proti rozhodnutí podala žalobkyně rozklad, který ministr kultury svým rozhodnutím ze dne 25. 3. 2020, č. j. MK 11442/2020 OLP (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl a rozhodnutí Ministerstva kultury potvrdil, když dospěl k závěru, že žalobkyně nesplnila zákonné požadavky stanovené v § 176 odst. 5 a 6 stavebního zákona. Žalobkyně následně dne 27. 5. 2020 podala proti napadenému rozhodnutí žalobu, na základě níž je vedeno řízení v nadepsané věci.

II.

Žaloba a Vyjádření žalovaného

4. V prvním žalobním bodu žalobkyně označila za nezákonný „nový“ důvod pro zamítnutí její žádosti spočívající v nesplnění zákonné podmínky existence dohody mezi stavebním úřadem a Ministerstvem kultury jako základním zákonným předpokladem pro naplnění § 176 odst. 6 stavebního zákona. Žalobkyně má za to, že při výkladu §

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

176 stavebního zákona je nutné brát především v potaz smysl a účel právní úpravy zakotvené v § 176 stavebního zákona, kterým je ochrana zájmů státní památkové péče, které se týkají i archeologických nálezů učiněných při přípravě a provádění staveb. Toto ustanovení chrání nejen veřejný zájem na zachování cenných nálezů, ale též dává právo stavebníkovi, který v případě nálezu postupuje v souladu se zájmy státní památkové péče, nárokovat náhradu nákladů či ztrát vzniklých mu v souvislosti s ochranou, zabezpečením nálezů pro další generace. Ustanovení § 176 stavebního zákona má dle žalobkyně mířit zcela zřetelně i na situace, kdy v rámci probíhajícího záchranného archeologického výzkumu dojde k nálezu takového významu, že jeho zachování není možné bez změny záměru stavebníka a tedy bude na místě postup, který se uvádí v tomto ustanovení. Vzhledem k tomu, že takovým nálezem je i nález rotundy, má žalobkyně za to, že její žádost o příspěvek je oprávněná, neboť postupovala v souladu s § 176 stavebního zákona, v souladu se zájmy státní památkové péče vyjádřenými v zákoně č. 20/1987 Sb. o státní památkové péči, v rozhodném znění (dále jen „zákon o státní památkové péči“), a tedy jí vzniklo právo žádat o náhradu nákladů vynaložených v souvislosti se zachováním nálezu rotundy, který byl prohlášen kulturní památkou. Žalobkyně nesouhlasí s výkladem § 176 odst. 6 stavebního zákona v tom ohledu, že by zákonnou podmínkou přiznání náhrady měla být změna resp. zrušení vydaného stavebního povolení v řízení zahájeném výlučně z moci úřední za součinnosti Ministerstva kultury. Z dikce § 176 odst. 5 stavebního zákona má dle žalobkyně vyplývat, že podkladem pro rozhodnutí stavebního úřadu o změně či zrušení vydaného stavebního povolení je pouze rozhodnutí Ministerstva kultury o vyhlášení kulturní památky dle § 176 odst. 4 stavebního zákona, tedy toto ustanovení dává stavebnímu úřadu právo znovu posoudit a rozhodnout (změnit či zrušit) již povolené stavební úpravy, a to s ohledem na veřejný zájem na ochranu dotčené kulturní památky. Toto právo stavební úřad může vykonat též na základě podnětu či žádosti stavebníka předložené stavebnímu úřadu.

5. Ve druhém žalobním bodu žalobkyně namítla, že Ministerstvo kultury vydalo všechna svá rozhodnutí na základě písemností již posuzovaných před vydáním prvního rozhodnutí ze dne 20. 5. 2015. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě totožných podkladů, na jejichž základě nebylo konstatováno nesplnění zákonných podmínek § 176 odst. 5 a 6 stavebního zákona. Ministerstvo kultury proto bylo nyní povinno postupovat podle § 45 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Ministerstvo kultury však nikdy žalobkyni jako žadatelku nevyzvalo k odstranění nedostatků žádosti, žádost projednalo a vydalo rozhodnutí ve věci. Ve svém prvním rozhodnutí ze dne 20. 5. 2015, č. j. MK 27733/2015 OPP, resp. ze dne 17. 12. 2015, č. j. MK 76093/2015 OLP, za jedinou překážku považovalo fakt, že se nejedná o nepředvídaný nález. Vzhledem k tomu, že Ministerstvem kultury označená překážka byla Městským soudem v rozsudku ze dne 25. 9. 2018, č. j. 9 A 35/2016-43, posouzena jako nezákonná, žalobkyně legitimně očekávala, že veškeré jiné zákonem stanovené podmínky jsou stále splněny. Ministerstvo kultury však v „druhém“ rozhodnutí (ze dne 2. 5. 2019, č. j. MK 36394/2019 OPP, resp. ze dne 25. 3. 2020, č. j. MK 11442/2020 OLP) splnění takových podmínek popřelo.
6. Žalobkyně shrnula, že výklad § 176 odst. 6 stavebního zákona žalovaným vede k absurdnímu závěru, že nárok na náhradu nákladů zákon přiznává pouze stavebníkovi,

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

který nebude plnit své povinnosti stanovené § 176 odst. 1 stavebního zákona a zákona o státní památkové péči, tedy že neoznámí nepředvídaný kulturní nález, resp. neučiní potřebná opatření k ochraně nálezu, bude konat až na základě „donucujícího“ rozhodnutí stavebního úřadu. Naopak stavebníkovi, který spolupracuje se stavebním úřadem, nečeká na „donucující“ rozhodnutí, aktivně řeší postup jak ochránit nepředvídaný nález, kterému je následně přidělen statut kulturní památky, tento nárok nepřizná.

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil příslušný spisový materiál spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí, neboť ji shledává nedůvodnou.
8. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že podle § 176 odst. 6 stavebního zákona stavebník může uplatnit nárok na náhradu nákladů, které mu vznikly v důsledku postupu podle odstavce 5 u Ministerstva kultury, a to ve lhůtě 6 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, na jehož základě mu tyto náklady vznikly. V opačném případě tento nárok na náhradu zaniká. Požaduje-li tedy stavebník náhradu po Ministerstvu kultury, je nezbytné, aby byly splněny podmínky dle § 176 odst. 5 stavebního zákona. Je tedy nutné, aby byl mimořádný nález z vlastního podnětu Ministerstvem kultury prohlášen kulturní památkou a na základě tohoto prohlášení bylo stavebním úřadem po dohodě s Ministerstvem kultury vydané stavební povolení ve veřejném zájmu změněno nebo zrušeno. Zatímco mimořádný archeologický nález rotundy z 11. století byl prohlášen za kulturní památku, a to rozhodnutím Ministerstva kultury ze dne 25. 2. 2014, č. j. MK 10816/2014 OPP, které bylo následně potvrzeno rozhodnutím ministra kultury ze dne 26. 9. 2014, č. j. MK 45660/2014 OLP, příslušný stavební úřad žádnou změnu či zrušení stavebního povolení s Ministerstvem kultury neprojednal, ani neučinil, když podle § 176 odst. 5 stavebního zákona je orgánem, který zahajuje řízení o případné změně či zrušení takového rozhodnutí, stavební úřad, nikoli Ministerstvo kultury. Stavební úřad v rámci správního uvážení – jak mu to ostatně umožňuje dikce ustanovení § 176 odst. 5 stavebního zákona – rozhodne, zda zahájí jednání s Ministerstvem kultury, resp. zda vydané stavební povolení ve veřejném zájmu změni či zruší. Odpovědnost za zahájení řízení tak spočívá na stavebním úřadu a Ministerstvo kultury v tomto případě pouze poskytuje součinnost příslušnému stavebnímu úřadu. Existence dohody mezi stavebním úřadem a Ministerstvem kultury a změny či zrušení stavebního povolení jsou tedy základními zákonnými předpoklady pro naplnění § 176 odst. 6 stavebního zákona, tj. uplatnění nároku na náhradu nákladů. V opačném případě, tedy v případě neexistence takové dohody a následné změny či zrušení stavebního povolení, není možné vyhovět takové žádosti na náhradu nákladů, neboť nesplnění těchto zákonných požadavků nelze prominout. Žalovaný dále uvedl, že z dikce § 176 odst. 5 stavebního zákona vyplývá, že by se mělo jednat o řízení zahájené a vedené z moci úřední. Žalobkyně ve své žádosti o náhradu nákladů, která je datována ke dni 12. 3. 2015, však neuvádí, které konkrétní stavební povolení, které by už v době podání žádosti muselo existovat, mělo být postupem dle § 176 stavebního zákona změněno. V úvahu tak přichází spojené rozhodnutí o změně územního rozhodnutí a o změně stavby před dokončením ze dne 13. 11. 2014, č. j. MCBS/2014/0027807/ŠKAR, vydané stavebním úřadem MČ Brno-střed. Podkladem pro toto rozhodnutí bylo závazné stanovisko Magistrátu města Brna, odboru památkové péče ze dne 22. 10. 2014, č. j. MMB/0363879/2014. V tomto případě se však jednalo o řízení na žádost stavebníka, resp. z vůle žalobkyně, která navrhla, aby došlo

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

ke změně projektu. Z rozhodnutí dle žalovaného ostatně ani nevyplývá, že by žalobkyně jednala výlučně na základě změněné situace vyvolané mimořádným archeologickým nálezem. Změna územního rozhodnutí a změna stavby před dokončením spočívala ve změně dispozic a ve změně počtu bytů v objektu, kdy se navíc toto rozhodnutí netýkalo pouze požadavků uvedených v závazném stanovisku orgánu památkové péče, ale dotýkalo se také dalších požadavků uvedených v jiných závazných stanoviscích, tj. vedle památkové péče i požadavků požární ochrany a hygieny. Dle žalovaného je tedy zjevné, že důvodem změny rozhodnutí nebyl pouze archeologický nález rotundy a jednalo se o dobrovolnou iniciativu ze strany žalobkyně jako stavebníka, která nebyla přímo vyvolána (nařízena či příkázána) žádným rozhodnutím, které by stavební úřad po dohodě s orgánem státní památkové péče změnil ve veřejném zájmu dle § 176 odst. 3 stavebního zákona. Vzhledem k tomu, že neproběhlo řízení z moci úřední, jak požaduje stavební zákon, nebyly naplněny podmínky pro přiznání náhrady nákladů žalobkyni dle § 176 odst. 6 stavebního zákona. K tomu žalovaný doplnil, že také všechna předchozí rozhodnutí, která má k dispozici, byla vydána na základě žádosti žalobkyně z její vlastní iniciativy, v těchto rozhodnutích se na žádném místě neodkazuje na ustanovení § 176 stavebního zákona a stavební úřad MČ Brno-střed vzal sdělení Národního památkového ústavu pouze na vědomí a další kroky neučinil, neboť pro ně dle jeho názoru nebyly splněny zákonné požadavky.

9. Ke druhému žalobnímu bodu, tj. k námitce žalobkyně, že je výklad Ministerstva kultury nezákonný a v rozporu se smyslem a účelem § 176 stavebního zákona, žalovaný uvedl, že jako orgán veřejné moci, resp. jako orgán nakládající s veřejnými prostředky se nemůže odchýlit od znění zákona a může činit jen to, co mu zákon výslovně dovoluje. Dále zdůraznil, že v nyní řešeném případě jde o otázku poskytnutí veřejných prostředků ze státního rozpočtu, a proto zde není dán prostor pro extenzivní výklad, který by vedl k prominutí zákonných požadavků. Poskytnutí náhrady nákladů žalobkyni pak brání skutečnost, že neexistuje žádný právní titul na poskytnutí těchto finančních prostředků, a to z důvodu nenaplnění zákonných předpokladů podle kogentního ustanovení § 176 odst. 5 a 6 stavebního zákona, od kterého se nelze odchýlit, a to ani v rámci správního uvážení. Poskytnutí finančních prostředků bez právního titulu by tak bylo protiprávním jednáním a porušením principu zákonnosti. Žádosti o poskytnutí finančních prostředků tak není možné vyhovět, a to i přes rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2018, č. j. 9 A 35/2016-43. K námitce žalobkyně, že žalovaný v roce 2015 po zjištění stavu věci neshledal nesplnění zákonných podmínek uvedených v § 176 odst. 5 a 6 stavebního zákona, tento uvedl, že v původním rozhodnutí č. j. MK 27733/2015 OPP byla řešena pouze otázka předvídanosti či nepředvídanosti archeologického nálezu. Důvod nesplnění zákonných podmínek § 176 odst. 5 a 6 stavebního zákona – podle žalobkyně „nový důvod“ zamítnutí žádosti – byl navíc Městským soudem v Praze v rozsudku ze dne 25. 9. 2018, č. j. 9 A 35/2016-43, shledán jako přípustný, když v něm soud připustil existenci jiných v rozhodnutí z roku 2015 neuvedených důvodů bránících vyhovění žádosti žalobkyně a skutečností, zda bylo ve smyslu ustanovení § 176 stavebního zákona změněno či zrušeno stavební povolení vydané na žádost žalobkyně, se soud nezabýval a ponechal v tomto smyslu v bodu 30 rozsudku na žalovaném, aby k tomuto argumentu přihlédl v novém rozhodnutí. Žalovaný proto nemůže souhlasit s tvrzením žalobkyně, že „jediná označená překážka“ k poskytnutí finančních prostředků odpadla vydáním výše

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

uvedeného rozsudku. Žalovaný rovněž nesouhlasil s tvrzením žalobkyně o absurdnosti závěru, že je nárok na náhradu nákladů přiznáván pouze stavebníkovi, který bude konat až na základě donucujícího rozhodnutí stavebního úřadu vydaného po dohodě s Ministerstvem kultury. Z dikce zákona totiž jednoznačně vyplývá, že postup podle § 176 odst. 5 stavebního zákona je obligatorní podmínkou pro vydání rozhodnutí o poskytnutí náhrady nákladů a neumožňuje výklad svědčící o opačném postupu. Žalobkyně tak svým aktivním jednáním spočívajícím v žádosti o vydání změnového rozhodnutí stavebního úřadu dle žalovaného pozbyla nárok na finanční kompenzaci podle § 176 odst. 6 stavebního zákona. Žalovaný k tomu doplnil, že ani rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 25. 2. 2014, č. j. MK 10816/2014 OPP, kterým byl negativ rotundy prohlášen za kulturní památku, neobsahuje žádný odkaz na § 176 odst. 4 stavebního zákona. Jednalo se o samostatné rozhodnutí, jehož předmětem bylo popsání památkových hodnot archeologického nálezu, nikoli procesních záležitostí vztahujících se k nálezu rotundy a došlo v něm „pouze“ k prohlášení archeologického nálezu za kulturní památku bez definování opatření, která je pro ochranu nálezu nutné dodržet, a která je třeba reflektovat v následné změně stavebního povolení. Navíc Ministerstvo kultury ani zrušení již žalobkyni vydaného stavebního povolení stavebním úřadem MČ Brno-střed nepožadovalo.

III.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze (dále též jen jako „městský soud“, nebo jen „soud“) na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je, jak stanoví § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vázán, přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, která jeho vydání předcházela. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud neshledal potřebu provádět dokazování nad rámec obsahu správního spisu, z něhož soud vychází. Žalobu soud shledal důvodnou.
11. Podle § 3 odst. 1 zákona o státní památkové péči si *Ministerstvo kultury před prohlášením věci nebo stavby za kulturní památku vyžádá vyjádření krajského úřadu a obecního úřadu obce s rozšířenou působností, pokud je již od těchto orgánů neobdrželo. Archeologický nález (§ 23) prohlašuje Ministerstvo kultury za kulturní památku na návrh Akademie věd České republiky.*
12. Podle § 23 odst. 1 zákona o státní památkové péči je archeologickým nálezem *věc (soubor věcí), která je dokladem nebo pozůstatkem života člověka a jeho činnosti od počátku jeho vývoje do novověku a zachovala se zpravidla pod zemí.*
13. Podle § 23 odst. 5 zákona o státní památkové péči *o archeologických nálezech, k nimž dojde v souvislosti s přípravou nebo prováděním stavby, platí zvláštní předpisy* (poznámka č. 1 pod čarou dále odkazuje na stavební zákon – pozn. městského soudu).
14. Podle § 24 odst. 1 až 3 zákona o státní památkové péči *při provádění archeologických výzkumů jsou Archeologický ústav a oprávněné organizace povinny dbát zájmů chráněných zvláštními předpisy, spolupracovat s orgány zabezpečujícími ochranu těchto zájmů a co*

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

nejvíce chránit práva a oprávněné zájmy vlastníků (správců, uživatelů) nemovitostí, popřípadě jiného majetku. Je-li vlastník (správce, uživatel) nemovitosti nebo jiného majetku prováděním archeologického výzkumu nebo opatřeními na ochranu archeologického nálezů podstatně omezen v běžném užívání nemovitosti nebo jiného majetku, má právo, aby mu Archeologický ústav nebo oprávněná organizace poskytly přiměřenou jednorázovou náhradu. Po ukončení prací jsou Archeologický ústav nebo oprávněná organizace povinny uvést nemovitost nebo jiný majetek do předešlého stavu. Není-li to možné nebo hospodářsky účelné, má vlastník (správce, uživatel) nemovitosti nebo jiného majetku právo na peněžitou náhradu. Právo na náhradu za majetkovou újmu podle odstavce 2 je třeba uplatnit u Archeologického ústavu nebo u oprávněné organizace do šesti měsíců od ukončení archeologického výzkumu nebo od ukončení opatření na ochranu archeologického nálezů, jinak právo zaniká. Nedojde-li k dohodě, rozhoduje o náhradě a její výši krajský úřad.

15. Podle § 176 odst. 1 stavebního zákona *dojde-li při postupu podle tohoto zákona nebo v souvislosti s tím k nepředvídaným nálezům kulturně cenných předmětů, detailů stavby nebo chráněných částí přírody anebo k archeologickým nálezům, je stavebník povinen neprodleně oznámit nález stavebnímu úřadu a orgánu státní památkové péče nebo orgánu ochrany přírody a zároveň učinit opatření nezbytná k tomu, aby nález nebyl poškozen nebo zničen, a práce v místě nálezů přerušit. Tuto povinnost může stavebník přenést smlouvou na stavebního podnikatele nebo na osobu zabezpečující přípravu stavby či provádějící jiné práce podle tohoto zákona. Stavební úřad v dohodě s příslušným dotčeným orgánem stanoví podmínky k zabezpečení zájmů státní památkové péče a ochrany přírody a krajiny, popřípadě rozhodne o přerušení prací.*
16. Podle § 176 odst. 2 stavebního zákona *brozí-li nebezpečí z prodlení a nepostačují podmínky stanovené stavebním úřadem podle odstavce 1, může orgán státní památkové péče nebo orgán ochrany přírody do 5 pracovních dnů od oznámení nálezů stanovit opatření k ochraně nálezů a rozhodnout o přerušení prací. V takovém případě může stavebník v pracích pokračovat až na základě písemného souhlasu orgánu, který rozhodl o přerušení prací. Kopie rozhodnutí a souhlasu se zasílá příslušnému stavebnímu úřadu.*
17. Podle § 176 odst. 3 stavebního zákona *na základě oznámení nálezů podle odstavce 2 může stavební úřad po dohodě s orgánem státní památkové péče nebo orgánem ochrany přírody vydané stavební povolení ve veřejném zájmu změnit.*
18. Podle § 176 odst. 4 stavebního zákona *Ministerstvo kultury může na návrh orgánu státní památkové péče nebo Archeologického ústavu Akademie věd České republiky rozhodnout, že se jedná o nález mimořádného významu, a z vlastního podnětu jej prohlásí za kulturní památku. Kopie rozhodnutí se zasílá příslušnému stavebnímu úřadu.*
19. Podle § 176 odst. 5 stavebního zákona *na základě rozhodnutí podle odstavce 4 může stavební úřad po dohodě s Ministerstvem kultury vydané stavební povolení ve veřejném zájmu změnit nebo zrušit.*
20. Podle § 176 odst. 6 stavebního zákona *stavebník může uplatnit nárok na náhradu nákladů, které mu vznikly v důsledku postupu podle odstavců 2 a 3, u orgánu státní památkové péče nebo orgánu ochrany přírody, anebo v důsledku postupu podle odstavce 5 u Ministerstva kultury, a to ve lhůtě 6 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, na*

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

jehož základě mu tyto náklady vznikly; jinak nárok na jejich náhradu zaniká.

21. Ze správního spisu byly zjištěny tyto pro rozhodnutí věci podstatné skutečnosti. Žalobkyni bylo dne 18. 9. 2009 pod č. j. 090032555/KUD/STU/007 stavebním úřadem MČ Brno-střed vydáno stavební povolení k obytnému souboru Brno, Vídeňská, domy A+B, část A na pozemku parc. č. 651/5, k. ú. Štýřice, obec Brno, v úrovni 2. NP a 3. NP zasáhne i na pozemek parc. č. 652/4, k. ú. Štýřice, obec Brno; část B bude na pozemku parc. č. 640/15, 649/2, 649/3, 650, 651/5, k. ú. Štýřice, obec Brno, v úrovni 2. NP zasáhne i na pozemek parc. č. 640/8, 640/16, 649/1, 652/4, k. ú. Štýřice, obec Brno. Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Brně, sdělil přípisem ze dne 6. 11. 2012 stavebnímu úřadu MČ Brno-střed, že při provádění ZAV na předmětné nemovitosti došlo ke zjištění základového zdiva dosud neznámé raně středověké sakrální stavby a zároveň doporučil stavebnímu úřadu MČ Brno-střed postupovat v souladu s § 176 stavebního zákona, na což mu stavební úřad MČ Brno-střed přípisem ze dne 14. 11. 2012 odpověděl, že stavebník jej dosud nepožádal o vydání stavebního povolení na část stavby - Objekt C, který má být umístěn v místě archeologického nálezu, protože není pravomocně ukončeno územní řízení o změně územního rozhodnutí č. 266 a vzhledem k tomu bere stavební úřad MČ Brno-střed vyjádření pouze na vědomí. Dne 29. 3. 2013 bylo stavebním úřadem MČ Brno-střed vydáno pod č. j. 130009513/KUD/STU/002 stavební povolení pro obytný soubor Brno, Vídeňská, dům C, pozemek parc. č. 640/17, 652/3, 652/6, 652/9, 652/10, 652/11, 676/1, 678/1, 679, 680/1, 680/2, k. ú. Štýřice, obec Brno; včetně přesahu konstrukce části objektu do výšky 1. NP nad chodník ul. Vídeňská, parc. č. 640/8, k. ú. Štýřice, obec Brno. Negativ zdiva románské rotundy na pozemcích parc. č. 640/17 a 679, k. ú. Štýřice, obec Brno, byl následně rozhodnutím Ministerstva kultury ze dne 25. 2. 2014, č. j. MK 10816/2014 OPP, prohlášen za kulturní památku, a to v rámci režimu dle § 3 památkového zákona poté, co Akademie věd České republiky podala na Ministerstvo kultury dne 27. 9. 2013 v souladu s ustanovením § 3 odst. 1 památkového zákona návrh na prohlášení za kulturní památku. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 6. 10. 2014. Podáním ze dne 12. 3. 2015 požádala žalobkyně žalovaného o vyplacení příspěvku na zvýšené náklady na zachování nepředvídatelného archeologického nálezu doposud neznámé sakrální stavby ve výši 1 661 000 Kč. Po prohlášení nálezu rotundy za kulturní památku stavební úřad MČ Brno-střed rozhodnutím ze dne 13. 11. 2014, č. j. MCBS/2014/0027807/ŠKAR, změnil na návrh žalobce vydané stavební povolení na objekt C1 + C2 tak, že dispozice stavby byla přizpůsobena nálezu.
22. V zápisu odborné archeologické komise na záchranném archeologickém výzkumu při výstavbě „bytového domu Vídeňská“ ze dne 25. 10. 2012 se účastníci komise shodli na tom, že relikt rotundy je nutno zachovat a zajistit jejich památkovou ochranu, přičemž v dalším řízení doporučili postupovat mj. v souladu s § 176 stavebního zákona a relikt rotundy prohlásit za kulturní památku. Následně ve vyjádření podle § 32 zákona o státní památkové péči ze dne 6. 11. 2012 (viz výše) Národní památkový ústav doporučil, aby stavební úřad ve smyslu § 176 odst. 1 až 3 stavebního zákona stanovil po dohodě s příslušným orgánem podmínky k zabezpečení nálezu. Ve stanovisku ze dne 13. 11. 2012 zaslaném stavebnímu úřadu navázal Archeologický ústav Akademie věd České republiky na závěry odborné komise ze dne 25. 10. 2012, přičemž avizoval, že navrhne Ministerstvu kultury, aby rozhodlo o nálezu pozůstatků rotundy jako o nálezu mimořádného významu a prohlásilo jej za kulturní památku. Zároveň požádal

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

stavební úřad, aby podle § 176 stanovil podmínky k zabezpečení archeologického nálezů do doby, kdy na základě vyjádření Ministerstva kultury o významu nálezů stavební úřad rozhodne o jeho dalším zabezpečení (v návaznosti na § 176 odst. 4 a 5 stavebního zákona). Ústav rovněž konstatoval, že pokud podmínky a opatření k zabezpečení a ochraně nálezů budou ve veřejném zájmu vyžadovat změnu projektu, je ústav připraven spolupracovat na tom, aby byla na jedné straně zabezpečena nutná ochrana nálezů, popř. jeho prezentace, na druhé straně byly minimalizovány potřebné projektové úpravy (návrh na prohlášení nálezů za kulturní památku nakonec podala na základě doporučení Archeologického ústavu AV ČR Akademie věd České republiky podle § 3 odst. 1 zákona o památkové péči; pozn. soudu).

23. V závazném stanovisku ze dne 1. 7. 2013 vydaném k žádosti žalobkyně odbor památkové péče Magistrátu města Brna shledal přípustnou změnu stavby před dokončením bloku C obytného souboru Vídeňská zahrnující dispoziční úpravy v části 1. PP a 1. NP v rozsahu dle popisu prací v žádosti a doložené projektové dokumentace změny stavby před dokončením. Závazné stanovisko bylo přitom vydáno ve věci „...Obytný soubor Vídeňská – Objekt C1, dispoziční úpravy v souvislosti s nálezem rotundy – změna stavby před dokončením“. Ve stanovisku byly stanoveny podmínky, které byla ve vztahu k nálezů žalobkyně povinná dodržet, mj. po statickém zajištění rotundy předem projednat s Národním památkovým ústavem formu konzervace a způsob prezentace fragmentu rotundy včetně způsobu odvlhčení, provětrávání, nasvícení a úpravy terénu prostoru kolem nálezů s tím, že nosné konstrukce objektu C1 budou realizovány s maximální eliminací negativních vlivů na archeologický nález. V odůvodnění závazného stanoviska odbor památkové péče vycházel z písemného vyjádření Národního památkového ústavu, ú. o. p. v Brně, v němž bylo konstatováno, že navrhované změny se týkají bloků C1 a C2 a *„představují dispoziční úpravy vnitřních prostor a změny založení stavby na severní straně objektu. V místě archeologického nálezů základového zdiva rotundy bylo v původním komunikačním řešení komunikační jádro včetně výtahové šachty. Toto jádro bude půdorysně přesunuto mimo prostor nálezů, bude upravena konstrukční výška 1. PP a přesunut hlavní domovní vstup části objektu C 1. V místě nálezů bude vytvořen komerční prostor, jehož součástí bude prosklení podlahy s průhledem na základy rotundy. Založení objektu (hlubinné piloty) jsou v místě nálezů navrženy tak, aby nedošlo ke znehodnocení zjištěné situace ...“*. Na toto závazné stanovisko posléze odkázal Odbor památkové péče Magistrátu města Brna ve svém závazném stanovisku ze dne 22. 10. 2014, č. j. MMB/0363879/2014, ke změně územního rozhodnutí a změně stavebního povolení II spočívající ve změně stavby bloku C-sekce C1 a C2 obytného souboru Vídeňská zahrnující dispoziční změny v bytových jednotkách a změně dispozice v souvislosti s nálezem rotundy. Odbor památkové péče v odůvodnění závazného stanoviska konstatoval, že *„s investorem stavby byla projednána možnost zachování a prezentace nálezů, která si vyžaduje dispoziční změny řešené v předložené dokumentaci změny stavby před dokončením. Dodržení výše uvedených podmínek je nezbytné k tomu, aby nedošlo k poškození nálezů v době realizace stavby a aby byl vhodně zakomponován a prezentován v rámci navrženého interiéru“*. Uvedené závazné stanovisko ze dne 22. 10. 2014 bylo přílohou následně žalobkyní podané žádosti o změnu územního rozhodnutí a změnu stavby před dokončením, které bylo vyhověno rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 13. 11. 2014, č. j. MCBS/2014/0027807/ŠKAR. V tomto rozhodnutí je změna územního rozhodnutí a změna stavby před dokončením popsána jako změna dispozic a změna počtu bytů

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

v objektu C, přičemž byty jsou nově navrženy v 1 NP a 2. NP místo původních administrativních prostor. Dále bylo konstatováno, že se změna týká 1 PP a nového rozčlenění komerčních prostor v objektu C2 s vytvořením nových vstupů z ulice Vídeňská. V objektu C1 v 1 PP je navržena vinotéka. Objem stavby přitom zůstal nezměněn. V rozhodnutí stavební úřad podmínil realizaci stavby dodržením podmínek uvedených v závazném stanovisku Odboru památkové péče Magistrátu města Brna ze dne 22. 10. 2014, mj. po statickém zajištění rotundy projednat s Národním památkovým ústavem formu konzervace a způsob prezentace fragmentů rotundy včetně způsobu odvlhčení, provětrávání, nasvícení a úpravy terénu kolem prostoru nálezů s tím, že nosné konstrukce objektu C1 budou realizovány s maximální eliminací negativních vlivů na archeologický nález.

24. Právní řád rozlišuje dva právní režimy náhodných archeologických nálezů, a to obecný režim upravený v § 23 odst. 2 až 4 zákona o státní památkové péči, a zvláštní režim archeologických nálezů, k nimž došlo v souvislosti s přípravou nebo prováděním stavby; v takovém případě se postupuje podle § 176 stavebního zákona.
25. Ustanovení § 176 stavebního zákona stanoví obecnou strukturu postupu stavebníka, orgánu státní památkové péče a stavebního úřadu v reakci na nepředvídaný nález kulturně cenných předmětů, detailů stavby nebo chráněných částí přírody, respektive na archeologický nález. Takto do určité míry hierarchicky uspořádaná struktura poskytuje základní vymezení pravomocí orgánů veřejné moci, které mohou v souvislosti s nálezem vůči stavebníkovi uplatnit. Stavebník má potom nárok na náhradu nákladů, které mu vznikly v důsledku postupu podle § 176 odst. 2, 3, anebo v důsledku postupu podle § 176 odst. 5 stavebního zákona.
26. Z žalobou napadeného rozhodnutí, z obsahu správního spisu jakož i z žaloby samotné se podává, že žalobkyně uplatnila nárok na náhradu nákladů v souvislosti s nálezem prohlášeným Ministerstvem kultury za kulturní památku.
27. Obecně platí, že rozhodlo-li Ministerstvo kultury podle § 176 odst. 4 stavebního zákona, že jde o nález mimořádného významu, a prohlásilo jej z vlastního podnětu za kulturní památku, a v důsledku tohoto postupu bylo stavební povolení změněno nebo zrušeno podle § 176 odst. 5 stavebního zákona, může stavebník uplatnit nárok na náhradu vzniklých nákladů u Ministerstva kultury. Restriktivním výkladem § 176 odst. 6 stavebního zákona by bylo lze dospět k závěru, že nárok na náhradu nákladů vzniklých v důsledku následných stavebních úprav musí být vždy v příčinné souvislosti se změnou stavebního povolení vycházejícího výlučně z dohody stavebního úřadu s orgánem památkové péče s tím, že eventuální změnu stavebního povolení bez vazby na takto dohodnutý postup spojený s rozhodovací pravomocí stavebního úřadu nelze považovat za titul, na jehož základě by se mohl stavebník domáhat náhrady podle § 176 odst. 6 stavebního zákona. Takový restriktivní výklad však není na místě. Nelze totiž pominout situace, kdy stavebník sám aktivně ve spolupráci s orgány státní památkové péče a stavebním úřadem situaci řeší a sám o změnu stavebního povolení v důsledku nálezů postupem podle § 118 stavebního zákona požádá. Výsledkem takového postupu je potom změna vydaného stavebního povolení, která je (vychází-li z komunikace mezi stavebníkem, orgánem státní památkové péče a stavebním úřadem), kvalitativně minimálně rovnocenná se změnou stavebního povolení vydanou v řízení zahájeném

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

z moci úřední na základě dohody mezi stavebním úřadem a Ministerstvem kultury, jak předpokládá § 176 odst. 5 stavebního zákona. V případě, kdy lze se stejným výsledkem dosáhnout změny stavebního povolení jak postupem podle § 118 stavebního zákona (samozřejmě při splnění požadavků stanovených k zajištění ochrany nálezů), tak změnou stavebního povolení z moci úřední podle § 176 odst. 5 stavebního zákona, není rozumný důvod první z uvedených případů vyloučit z režimu podle § 176 odst. 6 stavebního zákona. V takovém případě by totiž vznikaly nedůvodné rozdíly mezi stavebníkem, který k řešení situace související s nálezem přistupuje aktivně, oproti stavebníkovi, který jednoduše vyčkává, jaký další postup stavební úřad zvolí. V tomto ohledu soud podotýká, že řešení ochrany nálezů vycházející ze vzájemné komunikace všech zainteresovaných stran je z pohledu zachování kulturního dědictví do budoucna a jeho případného zpřístupnění veřejnosti nejlepším možným řešením.

28. Rovněž není z pohledu existence nároku na odškodnění rozdíl mezi rozhodnutím ministerstva o prohlášení nálezů za kulturní památku v řízení zahájeném na základě podnětu Akademie věd České republiky (jak tomu bylo v daném případě) postupem podle zákona o státní památkové péči a mezi prohlášením nálezů za kulturní památku podle § 176 odst. 4 z vlastního podnětu s předchozím rozhodnutím o tom, že se jedná o nález mimořádného významu. Výsledkem obou postupů je totiž konstitutivní rozhodnutí, z něhož pro vlastníka věci vyplývají povinnosti uvedené v § 9 a násl. zákona o státní památkové péči. Akademie věd zvolila v daném případě postup podle zákona o státní památkové péči, a to na doporučení Archeologického ústavu Akademie věd, nikoliv postup podle § 176 stavebního zákona (jakkoliv toto ustanovení v podnětu zmiňuje), následně i Ministerstvo kultury nepochybně z tohoto důvodu postupovalo podle zákona o státní památkové péči, nikoliv podle stavebního zákona. Tato skutečnost však nemá žádný vliv na dopad rozhodnutí ministerstva do sféry žalobkyně, výsledek obou postupů je totiž stejný. Zohlednit je potřeba v konkrétní věci navíc fakt, že postup správních orgánů podle zákona o státní památkové péči směřující k prohlášení nálezů za kulturní památku byl úzce provázán s postupem žalobkyně ve stavebním řízení, resp. v realizaci dříve vydaného stavebního povolení.
29. Lze tedy shrnout, že samotný výčet pravomocí správních orgánů a postupů předpokládaných v § 176 stavebního zákona sám o sobě neznemožňuje uplatnit náhradu nákladů vzniklých změnou stavebního povolení, již bylo dosaženo postupem v tomto ustanovení výslovně nezmiňným, avšak svou povahou zcela srovnatelným a zajišťujícím přinejmenším ve shodné míře ochranu zájmů, k jejichž střežení jsou orgány státní památkové péče povolány. Tomu odpovídá i obecný princip, na němž stojí zákon o státní památkové péči, tj. v zásadě formálně nijak nesvázaný princip odškodnění újmy způsobené archeologickým výzkumem nebo opatřeními na ochranu archeologického nálezů. Podstatou obou právních úprav je odškodnění újmy nastalé v příčinné souvislosti s nálezem; výčet pravomocí správních orgánů umožňující správním orgánům opatření ve vztahu ke stavebníkovi neznamená, že nárok na odškodnění v případě jejich neuplatnění veřejnou mocí (pro okolnosti konkrétní věci) stavebník nemá.
30. Nelze se proto ztotožnit s žalovaným, pokud neposkytnutí odškodnění odůvodnil tím, že důvodem změny rozhodnutí nebyl pouze archeologický nález rotundy, nýbrž se jednalo o dobrovolnou iniciativu ze strany žalobkyně jako stavebníka, která nebyla

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

přímo vyvolána (nařízena či přikázána) žádným rozhodnutím správního orgánu. Soud do jisté míry chápe argumentaci žalovaného vycházející z doslovné interpretace zákona, tedy že náklady, na jejichž náhradu má stavebník právo, jsou vázány výlučně na postup podle § 176 odst. 5 stavebního zákona, tedy odškodňovány jsou důsledky změny či zrušení stavebního povolení v případě dohody mezi příslušným stavebním úřadem a Ministerstvem kultury vycházející z prohlášení nálezů za kulturní památku Ministerstvem kultury s tím, že při realizaci stavebního povolení svědčícího žalobkyni ke sjednání dohody dle § 176 odst. 5 stavebního zákona nedošlo, avšak s ohledem na výše vyslovené závěry soud toto stanovisko žalovaného nepovažuje za obhajitelné.

31. Z obsahu správního spisu, jak jej soud konstatoval výše, je zcela zřejmé, že od počátku bylo ve hře prohlášení nálezů za kulturní památku, od počátku byla žalobkyně konfrontována s požadavkem orgánu státní památkové péče na ochranu nálezů a přijetí opatření, která by zabránila jeho poškození. Rovněž byl jednoznačně deklarován zájem na zpřístupnění nálezů veřejnosti, realizace jeho osvětlení apod. V závazném stanovisku ze dne 1. 7. 2013 odbor památkové péče Magistrátu města Brna shledal přípustnou změnu stavby před dokončením v rozsahu dle popisu prací v žádosti a doložené projektové dokumentace změny stavby před dokončením, a to dispozičních úprav v souvislosti s nálezem rotundy. Ve stanovisku byly stanoveny podmínky, které byla ve vztahu k nálezům žalobkyně povinná dodržet, mj. po statickém zajištění rotundy předem projednat s Národním památkovým ústavem formu konzervace a způsob prezentace fragmentu rotundy včetně způsobu odvlhčení, provětrávání, nasvícení a úpravy terénu prostoru kolem nálezů s tím, že nosné konstrukce objektu C1 budou realizovány s maximální eliminací negativních vlivů na archeologický nález. Jak je uvedeno výše, v odůvodnění závazného stanoviska odbor památkové péče vycházel z písemného vyjádření Národního památkového ústavu, ú. o. p. v Brně, v němž bylo konstatováno, že navrhované změny se týkají bloků C1 a C2 představují dispoziční úpravy vnitřních prostor a změny založení stavby na severní straně objektu s tím, že v místě archeologického nálezů základového zdiva rotundy bylo v původním komunikačním řešení komunikační jádro včetně výtahové šachty, které bude půdorysně přesunuto mimo prostor nálezů, bude upravena konstrukční výška 1. PP a přesunut hlavní domovní vstup části objektu C 1. V místě nálezů měl být vytvořen komerční prostor, jehož součástí mělo být prosklení podlahy s průhledem na základy rotundy. Na toto závazné stanovisko posléze odkázal Odbor památkové péče Magistrátu města Brna ve svém závazném stanovisku ze dne 22. 10. 2014, č. j. MMB/0363879/2014, ke změně územního rozhodnutí a změně stavebního povolení II spočívající ve změně stavby bloku C-sekce C1 a C2 obytného souboru Vídeňská zahrnující dispoziční změny v bytových jednotkách a změně dispozice v souvislosti s nálezem rotundy. Odbor památkové péče v odůvodnění závazného stanoviska konstatoval, že s investorem stavby byla projednána možnost zachování a prezentace nálezů, která si vyžaduje dispoziční změny řešené v předložené dokumentaci změny stavby před dokončením, přičemž dodržení výše uvedených podmínek je nezbytné k tomu, aby nedošlo k poškození nálezů v době realizace stavby a aby byl vhodně zakomponován a prezentován v rámci navrženého interiéru. Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 13. 11. 2014, č. j. MCBS/2014/0027807/ŠKAR, jímž byla povolena změna územního rozhodnutí a změna stavby před dokončením, jsou mj. konstatovány změna dispozic a změna počtu bytů v objektu C, vytvoření nových vstupů z ulice Vídeňská a vybudování vinotéky v objektu C1 v 1 PP. V rozhodnutí stavební úřad podmínil

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

realizaci stavby dodržením podmínek uvedených v závazném stanovisku Odboru památkové péče Magistrátu města Brna ze dne 22. 10. 2014.

32. Z uvedených skutečností je zřejmé, že změna stavby před jejím dokončením mj. zčásti souvisela přímo s archeologickým nálezem prohlášeným během stavebního řízení za kulturní památku, přičemž žádost podle § 118 odst. 2 stavebního zákona byla podána dne 15. 9. 2014, tj. po vydání rozhodnutí ministerstva o prohlášení nálezu za kulturní památku ze dne 25. 2. 2014 (potvrzeno bylo rozhodnutím ministra kultury o rozkladu ze dne 26. 9. 2014). Pokud tedy v žádosti o odškodnění žalobkyně vyčíslila náklady, které jí v souvislosti s nálezem a jeho prohlášením za kulturní památku vznikly, byl žalovaný povinen věcně se jimi zabývat a posoudit, zda a v jakém rozsahu byla změna stavebního povolení zapříčiněna nálezem (jak soud dovodil výše, skutkové okolnosti zakládají v posuzovaném případě titul pro náhradu nákladů podle § 176 odst. 6 stavebního zákona). Taková úvaha v rozhodnutí chybí, soud proto nemůže rozhodnutí žalovaného z pohledu této pro věc rozhodné skutečnosti přezkoumat. Ani obsah správního spisu soudu neumožnil alespoň v základních rysech důvodnost vzneseného nároku žalobkyně posoudit. Jakkoliv byly úpravy projektu, které žalobkyně v souvislosti s nálezem hodlala učinit, popsány v závazných stanoviscích (viz výše), správní spis neobsahoval spis stavební, zejména projektovou dokumentaci, z níž by byly všechny změny v projektu provedené zřejmé. Rozhodnutí o změně územního rozhodnutí a o změně stavby před dokončením dostatečně provedené změny nepopisuje a nijak blíže nespecifikuje, které změny projektu byly provedeny v souvislosti s nálezem, jako podklad pro posouzení žádosti žalobkyně v celém jejím rozsahu bylo tedy nedostatečné. Soud pro úplnost doplňuje, že na Ministerstvo kultury se žalobkyně s žádostí o náhradu nákladů obrátila důvodně, ve smyslu § 176 odst. 6 stavebního zákona jí svědčilo pravomocné rozhodnutí o prohlášení nálezu za kulturní památku.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

33. Soud se ztotožnil s výkladovými východisky ve vztahu k § 176 stavebního zákona, jak je v žalobě namítla žalobkyně. Se závěry žalovaného, pokud jde o existenci titulu pro přiznání náhrady nákladů podle § 176 odst. 6 stavebního zákona, se soud neztotožnil. Pro nesprávné právní posouzení v tomto směru v rozhodnutí chybí klíčové úvahy ve vztahu k důvodnosti nároku samotného, tj. co do konkretizace přijatých opatření, jejich souvislosti s nálezem a co do výše uplatněných nákladů. Z tohoto důvodu soud shledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud proto žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil v tomto rozsahu žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je právním názorem soudu vázán, v dalším řízení se přitom bude věcně zabývat žádostí žalobkyně ze dne 12. 3. 2015, v níž specifikovala náklady, které jí v souvislosti s nálezem, resp. jeho zapracováním do realizovaného projektu vznikly. V této souvislosti je zejména potřebné konfrontovat spis stavebního řízení s žádostí žalobkyně a postavit najisto, jaká konkrétní opatření žalobkyně v souvislosti s nálezem rotundy přijala, a jaké náklady, které by jinak nevznikly, v souvislosti s tím vynaložila.

34. Soud doplňuje, že naopak neshledal důvodnou žalobní námitku porušení § 3 správního

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

řádu. Podklady pro rozhodnutí žalovaného poté, co bylo jeho přechozí rozhodnutí zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2018, č. j. 9 A 35/2016-43, byly stejné, rovněž žádost žalobkyně byla bezvadná. Nebyl proto důvod vyzývat žalobkyni k odstranění vad žádosti. Není rovněž důvodné tvrzení, že jediná překážka pro vyhovění žádosti žalobkyně odpadla po posouzení věci Městským soudem v Praze. Je pravdou, že nadále nebyl relevantním závěr žalovaného o nepředvídatelnosti nálezu, to ovšem nebránilo žalovanému posoudit věc z jiných hledisek. Ta ostatně uvedl ve vyjádření k žalobě projednávané devátým senátem pod výše uvedenou spisovou značkou, přičemž soud se tehdy těmito okolnostmi zabývat nemohl (nebyly uvedeny v žalobou napadeném rozhodnutí). Žalobkyně tedy nemohla bez dalšího očekávat, že její žádosti bude vyhověno.

35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť neměl ve věci úspěch. Žalobkyni, jež byla ve věci v plném rozsahu úspěšná, přiznal soud náhradu nákladů v celkové částce 15 342 Kč. Tuto částku tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a odměna advokáta ve výši 12 342 Kč, jež zahrnuje tři úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, návrh ve věci samé, vyjádření ze dne 17. 4. 2020 dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „advokátní tarif“) ve spojení s § 35 odst. 2 s. ř. s.) a tři paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a DPH ve výši 21 % z částky 10 200 Kč ve výši 2 142 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. května 2022

Mgr. Aleš Sabol v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.